कवचेन समायुक्तः कुण्डलाभ्याञ्च मानद । अवध्यस्त्वं रणेऽरीणामिति विद्धि वचो मम ।
अमृतादुत्थितं ह्येतदुभयं रत्नसम्भवं । तस्माद्रक्ष्यं त्वया कर्ण जीवितञ्चेत् प्रियं तव ।
॥ कर्ण उवाच ॥ को मामेवं भवान् प्राह दर्शयन् सौहृदं परं । कामया भगवन् ब्रूहि को भवान् द्विजवेशधृक् ।
॥ ब्राह्मण उवाच ॥ अहं तात सहस्रांशुः सौहृदात्त्वां निदर्शये । कुरुष्वैतद्वचो मे त्वमेतच्छ्रेयः परं हि ते ।
॥ कर्ण उवाच ॥ श्रेय एव ममात्यन्तं यस्य मे गोपतिः प्रभुः । प्रवक्ताऽद्य हितान्वेषी शृणु चेदं वचो मम ।
प्रसादये त्वां वरदं प्रणयाच्च ब्रवीम्यहं । न निवार्य्यो व्रतादस्मादहं यद्यस्मि ते प्रियः ।
व्रतं वै मम लोकोऽयं वेत्ति कृत्स्नं विभावसो । यथाऽहं द्विजमुख्येभ्यो दद्यां प्राणानपि ध्रुवं ।
यद्यागच्छति मां शक्रो ब्राह्मणच्छद्मना वृतः । हितार्थं पाण्डुपुत्राणां खेचरोत्तम भिक्षितुं ।
दास्यामि विबुधश्रेष्ठ कुण्डले वर्म्म चोत्तमं । न मे कीर्त्तिः प्रणश्येत त्रिषु लोकेषु विश्रुता । १९९४५
मद्विधस्यायशस्यं हि न युक्तं प्राणरक्षणं । युक्तं हि यशसा युक्तं मरणं लोकसम्मतं ।
सोऽहमिन्द्राय दास्यामि कुण्डले सह वर्म्मणा । यदि मां बलवृत्रघ्नो भिक्षार्थमुपयास्यति ।
हितार्थं पाण्डुपुत्राणां कुण्डले मे प्रयाचितुं । तन्मे कीर्त्तिकरं लोके तस्याकीर्त्तिर्भविष्यति ।
वृणोमि कीर्त्तिं लोके हि जीवितेनापि भानुमन् । कीर्त्तिमानश्नुते स्वर्गं हीनकीर्त्तिस्तु नश्यति ।
कीर्त्तिर्हि पुरुषं लोके सञ्जीवयति मातृवत् । अकीर्त्तिर्जीवितं हन्ति जीवतोऽपि शरीरिणः । १९९५०
अयं पुराणः श्लोको हि स्वयं गीतो विभावसो । धात्रा लोकेश्वर यथा कीर्त्तिरायुर्नरस्य ह ।
पुरुषस्य परे लोके कीर्त्तिरेव परायणं । इह लोके विशुद्धा च कीर्त्तिरायुर्विवर्द्धिनी ।
सोऽहं शरीरजे दत्त्वा कीर्त्तिं प्राप्स्यामि शाश्वतीं । दत्त्वा च विधिवद्दानं ब्राह्मणेभ्यो यथाविधि ।
कृत्वा शरीरं सङ्ग्रामे कृत्वा कर्म्म सुदुष्करं । विजित्य च परानाजौ यशः प्राप्स्यामि केवलं ।
भीतानामभयं दत्त्वा सङ्ग्रामे जीवितार्थिनां । वृद्धान् बालान् द्विजातींश्च मोचयित्वा महाभयात् । १९९५५
प्राप्स्यामि परमं लोके यशः स्वर्गमनुत्तमं । जीवितेनापि मे रक्ष्या कीर्त्तिस्तद्विद्धि मे व्रतं ।
सोऽहं दत्त्वा मघवते भिक्षामेतामनुत्तमां । ब्राह्मणच्छद्मिने देवलोके गन्ता परां गतिं ।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि कुण्डलाहरणपर्व्वणि सूर्य्यकर्णसंवादे एकोनशताधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २९९ ॥

॥ सूर्य्य उवाच ॥ माऽहितं कर्ण कार्षीस्त्वमात्मनः सुहृदां तथा । पुत्राणामथ भार्य्याणामथो मातुरथो पितुः ।
शरीरस्याविरोधेन प्राणिभिः प्राणभृद्वर । दृश्यते यशसः प्राप्तिः कीर्त्तिश्च त्रिदिवे स्थिरा ।
यस्त्वं प्राणविरोधेन कीर्त्तिमिच्छसि शाश्वतीं । सा ते प्राणान् समादाय गमिष्यति न संशयः । १९९९०
जीवतां कुरुते कार्य्यं पिता माता सुतस्तथा । ये चान्ये बान्धवाः केचिल्लोकेऽस्मिन् पुरुषर्षभ ।
राजानश्च नरव्याघ्र पौरुषेण निबोध तत् । कीर्त्तिश्च जीवतः साध्वी पुरुषस्य महाद्युते ।
मृतस्य कीर्त्त्या किं कार्य्यं भस्मीभूतस्य देहिनः । मृतः कीर्त्तिं न जानीते जीवन् कीर्त्तिं समश्नुते ।
मृतस्य कीर्त्तिर्मर्त्यस्य यथा माला गतायुषः । अहन्तु त्वां ब्रवीम्येतद्भक्तोऽसीति हितेप्सया ।
भक्तिमन्तो हि मे रक्ष्या इत्येतेनापि हेतुना । भक्तोऽयं परया भक्त्या मामित्येव महाभुज । १९९९५